

Pansergrenaderregiment

„Norge“s kamp. FF 6/12-1944

100622

//-Unterscharführer Sverre Larsen fra Oslo, som har fått jernkorset av 1. klasse, forteller Fritt Folk om sine opplevelser.

De som engang har viet livet sitt til kampen for fedrelandet, ser dette som det eneste store. De setter alt inn på å forsvare landet og den nasjonale ære. Norske gutter er blitt utmerket i den tyske vernemakt for sin tapperhet, utholdenhet og troskap. Mange har fått jernkorset. //-Unterscharführer Sverre Larsen fra Oslo har fått dette merke av første klasse. Vi ber ham fortelle litt om hvordan han fikk det.

— Jeg er redd for å uttale meg offentlig. Det kan så lett få utseende av personlig skryt, og det fortjener ikke mine kamerater som ligger ute ved fronten i harde kamper. Jeg har jo heller ikke gjort mer enn min plikt, noe som enhver ærlig nordmann bør gjøre. No har jeg dessverre vært krigsudyktig en tid fordi jeg har mistet den ene armen, men dette skal ikke hindre meg i å gjøre en innsats der ute hvor Europas og Norges skjebne blir avgjort. Jeg vil ikke gå her heime og dele skammen med alle dem som lar andre kjempe for seg. Hvordan skal slike mennesker kunne holde ut å leve i et fritt og lykkelig Norge, når de vet at andre gutter har kjempet og blødd for det? Jeg kunde ikke ta imot en så dyr gave, derfor håper jeg bare at jeg ikke er for skrøpelig til å kjempe videre.

— Vi ser at De både har jernkorset av første og annen klasse, såretmerket i sølv og stormmerket i bronse. Det har vel kostet mange års frontinnsats?

— Nei. Jeg reiste ut i Pansergrenaderregiment «Norge» og hadde en 20

// Uscha. Sverre Larsen.

Foto: Fritt Folk.

dagers våpenutdannelse i Ober Elsass, så var jeg en kortere tid ved en underoffiserskole i Kroatia, hvor jeg ble underoffisersaspirant. Vi var så med på bandekampene der i 3 måneder. Kampene var uhyggelige mange ganger, men landet var interessant med massevis av herlige druer og annen frukt, gjess til middag og smågriser stekt på spidd. Jo, soldatlivet har sin charme! Folket var svartsmusket og lusert, gjentene var forresten pene, (Forts. side 6)

(Fortsatt fra 3. side)

men de gikk jo i sånne lange muhamedanerbukser, og slikt liker vi ikke, vi norske gutter.

I november drog vi til Russland — en uendelig lang og umenneskelig kald reise. Men vi kom da fram i god behold og fant vårt første kvarter i Lializy, hvor vi ble en kort tid. Etter det flyttet vi til Goulobowizy. 2. og 3. bataljon av regimentet gikk da i stilling ved Oranienbaumer Kessel, mens 1. bataljon, som jeg hørte til, ble liggende som stormbataljon med ridderkorsbærer, Hauptsturmführer Vogt som bataljonskommandør. Jeg var på denne tiden kommet vekk fra kanonen — som jeg var utdannet ved og var no blitt motorsykelordonans hos kommandøren, og dagene gikk med kjøring av meldinger til de forskjellige enheter ved fronten og bak fronten.

Så opprart den 14. januar 1944. Jeg stod på vakt denne begivenhetsrike morgen. Like før jeg ble avløst begynte det russiske artilleriet å tromme. Jeg sa til min avløser at jeg trodde at det no kom til å bære løs — og riktig! Et kvarter seinere kom kommandoen som vi hadde ventet så lenge på. Vi gjorde oss ferdige, og en halv times etterpå var bataljonsstaben fullt marsjberedt. De andre kompaniene sluttet seg til oss etter hvert på vår veg i retning Leningrad. Guttene var glade, de ventet med lengsel på å se de første bolsjevikene og få knalle løse, men blant de mer erfarne soldatene som før hadde vært i kuleregn, kunde man se en viss anspenhet i ansiktsuttrykket. De visste vel bedre hva som skulde komme. Jeg husker så godt den første meldingen jeg kjørte denne morgenen. Det var en melding til stormkanonen som lå i beredskap 20 km lenger framme. Den skulde vente til bataljonen kom. På vegen ble vi flere ganger angrepet av dyptgående fly, men hadde ingen tap. I Lializy var vi innenfor det russiske artilleris rekkevidde, og her fikk vi

de første sårede. No ble også ansiktene litt mer ansente enn de hadde vært tidligere. I Kosherizy forlot vi våre kjøretøyer og gikk til angrep i bataljonsstyrke på ski. Det første kompaniet under Hauptsturmführer Lindvik støtte så fram mot Sajostrowja. Det var vårt første angrep. — Så gikk kampen sin gang, og hver mann gjorde sin plikt til det siste. Mange nordmenn falt, og under disse kampene kjøpte nordmennene seg en anseelse ved sin kampkraft, utholdenhet og dødsforakt — en anseelse som er betalt med de falne kameraters blod. Det er noe enhver av de mange heimesittere skal legge seg på hjertet, at hvis de ærer og akter frontkjemperne, så må de melde seg til innsats før det blir for seint! Vi håper at vi atter kan treffe norske rekrutter i Pansergrenaderregiment «Norge», for hos oss er det gildt å være!

De fleste norske som har hatt noen slik føling med Pansergrenaderregiment «Norge» kjenner dets kommandør, Hauptsturmführer Vogt, mannen som er fryktet og elsket av alle i enheten, et virkelig mannfolk og en soldat av første klasse, har vært såret 11 ganger og går alltid i spissen for guttene!

Den 16. januar ble jeg såret for første gang, men ganske ubetydelig i venstre hånd. Dagen etter var jeg uheldigere, for da fikk jeg 8 granatsplinter i venstre arm fra albuen og ned til håndleddet. Og dessverre var armen så ødelagt at den 12 timer seinere måtte amputeres ovenfor albueleddet. Denne dagen hadde jeg fått beskjed ved 12-tiden av min kommandør om å bringe en melding til resten av første, annet og tredje kompani, som ansås å være innesluttet, og under utføringen av dette oppdraget var det jeg ble såret, etter å ha levert meldingen på det første stedet. Men meldingen kom fram, og guttene kunde trekke seg tilbake uten å gå inneslutningen og den visse død i møte. Da jeg kom tilbake på en skislede, meldte kommandøren at jeg fra dags dato var forfremmet til //-Unterscharführer. Det var jo en stor oppmuntring for meg! Samme dag fikk jeg enda en oppmuntring, idet jeg fikk jernkorset av 2. klasse og Infanteriets stormmerke i bronse. Den 20. januar fikk jeg såretmerket i sølv, og en uke deretter fikk jeg jernkorset av 1. klasse. Men utmerkelsene kunde først komme flere måneder seinere, da bataljonen lå i meget harde kamper. Siden har jeg ligget på lasarett, men har no fått kunstig arm, så jeg håper jeg kan brukes som soldat enno. Nettopp no bør vi gå mann av huse for å forsvare fedrelandet mot våre fiender fra øst.